

විසි ආකාරවූ සක්කාය දිව්විය...

- රූපං අත්තතො සමනුපස්සති,
- රූපවත්තං වා අත්තානං;
- අත්තනී වා රූපං,
- රූපස්මිං වා අත්තානං.

‘අහං රූපං, මම රූප’න්ති පරිසූචයට්ඨාසී හොති.

05 % 04 = 20

- රූපය ආත්මයයි... [මමය, මාගේ කැමැත්ත අනුව පැවැත්විය හැකි දෙයක්ය...]
- රූපයෙන් නිර්මිත ආත්මයක්ය... [ආත්මය (මම/තමා) රූපයෙන් හටගත් එකක්ය...]
- ආත්මය තුළ රූපය පවතී...
- රූපය තුළ ආත්මය පවතී...

මම තමයි රූපය, මගේ රූපයයි... යන අදහසේ පිහිටා සිටියි...[නිතාගෙන ඉන්නේ එහෙමයි]
වේදනාව, සංඥාව, සංස්කාර, විඤානය ගැන ද ඉහත ආකාර හතරින්ම මුලාවට පත්වේ...

“රූපං, භික්ඛවෙ, අනත්තා.
රූපඤ්ච භිදං, භික්ඛවෙ, අත්තා අභවිස්ස,
නයිදං රූපං ආබාධාය සංවත්තෙස්ස, ලබ්භෙථ ච රූපෙ
‘එවං මෙ රූපං හොතු, එවං මෙ රූපං මා අහොසී’ති.
යස්මා ච ඛො, භික්ඛවෙ, රූපං අනත්තා,
තස්මා රූපං ආබාධාය සංවත්තති,
න ච ලබ්භති රූපෙ ‘එවං මෙ රූපං හොතු, එවං මෙ රූපං මා
අහොසී’”ති.

“තං කිං මඤ්ඤථ, භික්ඛවෙ, රූපං නිච්චං වා අනිච්චං වා”ති?
“අනිච්චං, හන්තෙ”.

“යං පනානිච්චං දුක්ඛං වා තං සුඛං වා”ති?
“දුක්ඛං, හන්තෙ”.

“යං පනානිච්චං දුක්ඛං විපරිණාමධම්මං, කල්ලං නු තං
සමනුපස්සිතුං ‘එතං මම, එසොහමස්මි, එසො මෙ අත්තා’”ති?
“නො හෙතං, හන්තෙ”.

“තස්මාතිහ, භික්ඛවෙ, යං කිඤ්චි රූපං
අතීතානාගතපච්චුප්පන්තං
අජ්ඣත්තං වා බහිද්ධා වා
ඔලාරිකං වා සුඛුමං වා
භීතං වා පණීතං වා
යං දුරෙ සන්තිකෙ වා, සබ්බං රූපං
‘නෙතං මම, නෙසොහමස්මි, න මෙසො අත්තා’ති
එවමෙතං යථාභූතං සම්මප්පඤ්ඤාය දට්ඨබ්බං.
“වෙදනා... සඤ්ඤා... සඬ්ඛාරා... විඤ්ඤාණං.....

නොතං මම,
නෙසොහමස්මි,
න මෙසො අත්තා’ති

**මගේ නොවේ...
මම නොවෙමි...
මගේ ආත්මය නොවේ...**